

Závěr

Cílem práce bylo pojednat o směnce a některých institutech směnečného práva. Proto jsem práci rozdělila na několik kapitol, v první z nich na směnku aplikuji obecné charakteristiky cenných papírů, jejichž základním rysem je vazba práva na hmotný substrát (listinu), bez které nelze právo do ní vtělené uplatnit. V druhé kapitole stručně rozebírám směnečné vztahy, protože kromě obsahu směnky, který je tvořen jejími náležitostmi, nás musí zajímat i další předpoklady pro vydání platné směnky. Třetí kapitola je věnována druhům směnek. Zákon směnečný a šekový obsahuje výčet náležitostí, které listina musí obsahovat, aby byla směnkou. Náležitostí, která od sebe odlišuje směnku cizí a vlastní, je „bezpodmínečný příkaz výstavce zaplatit určitou sumu peněz“, který je charakteristický pro směnky cizí. Zatímco směnky vlastní obsahují bezpodmínečný slib zaplatit určitou sumu peněz. Z tohoto vyplývá další odlišnost, kterou představuje „jméno směnečníka“, které je uváděno pouze u směnky cizí. Další náležitosti jsou společné oběma druhům směnky. Ve čtvrté kapitole se zabírám způsoby převodu směnky, které úzce souvisí s formou směnky, jež také hraje roli při posuzování její platnosti. Poslední kapitola je věnována institutům, které jsou charakteristické pro směnky, jako jsou námitky dlužníků ze směnky, placení směnky či postihová práva.

Při zpracování tohoto tématu jsem využívala vícero zdrojů doktríny, které se někdy názorově shodovaly, jindy se rozcházely. V práci jsem prezentovala rozdílné názory a uváděla důvody, proč jsou jednotlivé názory zastávány či kritizovány. Přes důležitost doktríny jsem svoji pozornost často obracela k judikatuře, protože ta podle mého názoru ovlivňuje praxi nejvíce, když vykládá zákon. V případě zákona směnečného a šekového je tento výklad skutečně významný, jednak protože se jedná o úpravu, která existuje téměř bez novelizací již od roku 1950, jednak kvůli stručnému znění zákona. Leckdy, jak jsem v práci také ukázala, jsou autoři reprezentující doktrínu přiměni odlišným zněním judikatury, aby změnili svůj názor. Bez znalosti judikatury konkrétního státu bychom si netroufli vydat směnku, která by se řídila touto úpravou, ani kdyby tato úprava byla totožného nebo téměř shodného znění, protože bychom mohli být nemile překvapeni odlišným výkladem poskytnutým judikaturou.